

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 3707**Dosar nr. 2743/2/2017**

Ședința publică de la 22 iulie 2020

Președinte:	Emil Adrian Hancaș	- judecător
	Veronica Năstasie	- judecător
	Cezar Hîncu	- judecător
	Simona Mihaela Savu	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul formulat de *reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității* împotriva Sentinței civile nr. 4838 din 8 decembrie 2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, răspund recurentul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilier juridic conform delegației depuse în ședință, și intimatul-pârât Ungur Horia Adrian, prin avocat în baza împuternicirii avocațiale depuse în ședință publică.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei de către magistratul asistent, care învederează că recursul este scutit de la plata taxei judiciare de timbru, fiind declarat și motivat în termenul prevăzut de lege, precum și faptul că intimatul-pârât a formulat întâmpinare fără a invoca excepții.

Instanța dispune redeschiderea judecății în baza art. 63 alin. (13) din Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României.

Nemaifiind formulate alte cereri, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților asupra recursului.

Reprezentantul recurentului-pârât solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

În susținerea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, arată că hotărârea instanței de fond prezintă motive contradictorii, reținându-se, pe de o parte, că nu sunt incidente prevederile art. 2 lit. b) teza a doua din OUG nr. 24/2008, și, pe de altă parte, împrejurarea potrivit căreia nu se poate face abstracție de faptul că însuși pârâtul a fost anchetat de securitate.

Față de aceste aspecte apreciază că se impune casarea sentinței recurate, cu consecința trimiterii cauze spre rejudecare.

Au fost aduse și critici ce se subsumează motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, în susținerea cărora arată că instanța de fond a făcut o greșită interpretare și aplicare a prevederilor art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008.

Referitor la prima condiție de colaborare, susține că aceasta este îndeplinită, dat fiind faptul că denunțarea unei persoane care intenționa să plece din țară, adusă la cunoștința securității, producea efecte asupra persoanei denunțate.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție, instanța de fond în mod greșit a reținut că intimatul nu a intenționat să producă o urmare asupra persoanei denunțate, sens în care invocă și Deciziei nr. 1780 din 24 martie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit cu care, pentru constatarea calității de colaborator al Securității este suficient ca denunțul să creeze o stare de pericol pentru cel denunțat.

Astfel, din perspectiva motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, apreciază că se impune casarea în întregime a sentinței recurate și, în rejudecare, admiterea acțiunii introductive.

Reprezentantul intimatului-reclamant solicită respingerea recursului și menținerea sentinței recurate ca temeinică și legală.

În combaterea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă susține că instanța de fond a făcut o analiză judicioasă a pieselor dosarului și, deși a respins susținerea intimatului-pârât privind incidența tezei a doua a art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, a reținut că nu poate fi analizată doar nota scrisă din 1987, ci întreaga activitate a presupusului colaborator și relația lui cu securitatea, în lumina interpretării corecte a primei teze a aceluiași articol.

În acord cu prima instanță, reprezentantul intimatului susține că asupra acestuia a existat o presiune constantă din partea organelor securității, fiind chiar reținut fără forme legale, astfel cum rezultă din depoziția testimonială.

În combaterea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, susține că recurentul nu a avut în vedere practica constantă a instanțelor de judecată cu privire la declarația de natură să ducă la constatarea calității de colaborator.

Astfel, pentru a se reține această calitate, informațiile furnizate sub orice formă trebuie să vizeze îngrădirea sau restrângerea drepturilor și a libertăților fundamentale.

Or, în speță, este vorba de o notă de informare din 4 septembrie 1987 care denunța presupus o atitudine de notorietate, întrucât toată lumea cunoștea că numitul G.I. dorește să plece din țară urmare a căsătoriei, și, mai mult, prin această notă erau informate organele de securitate că plecarea numitului G.I. urmează să se desfășoare cu respectarea dispozițiilor legale.

Mai mult, nu există la dosarul cauzei nicio dovadă potrivit căreia în urma notei de informare a fost exercitată vreo presiune asupra persoanei vizate.

Astfel, împotriva respectivei persoane nu a fost luată nicio măsură, nota dată de intimat neavând niciun fel de relevanță, informațiile prezentate fiind de notorietate.

Față de aceste aspecte, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate ca temeinică și legală.

În replică, reprezentantul recurentului-reclamant susține că asupra intimatului nu au fost exercitate presiuni din partea securității.

Înalta Curte, cu aplicarea art. 394 alin. (1) din Codul de procedură civilă, reține cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra prezentului recurs , din examinarea actelor dosarului, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

Prin acțiunea înregistrată la data de 7.04.2017 pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâtul Ungur Horia Adrian, a formulat acțiune în constatare prin care a solicitat a se aprecia asupra calității acestuia de colaborator al Securității, în raport de prevederile art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a învederat că furnizarea de informații, în lipsa unui angajament oficial sau chiar a unui dosar standard prin care să fie atestată recrutarea, nu are relevanță în reținerea acestei calități.

De asemenea, față de aspectul potrivit căruia pârâtul este titular al unui dosar fond informativ (I 757), apreciază că, din construcția textului de lege, cazurile de exonerare ce pot fi invocate în ipoteza constatării calității de colaborator al Securității sunt cele strict prevăzute de art. 2, lit. b, teza II și III din O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, printre acestea nenumărându-se evocarea de către persoana verificată a unor situații în care aceasta s-ar fi aflat în situația de opozant sau chiar de victimă a regimului comunist. Arată în continuare că, la data de 04.09.1987, pârâtul a furnizat organelor de Securitate următoarele informații: „Din simț patriotic, vă informez: Numitul G. I. /.../așteaptă aprobarea plecării definitive din țară prin căsătorie cu o cetățeană R.F.G. contra sumei de 100.000 lei. După ajungerea în R.F.G., potrivit înțelegerii lor, vor divorța”. Este evident că, în perioada comunistă, intenția de a părăsi definitiv țara era considerată o atitudine potrivnică regimului comunist, cunoscută fiind politica dusă de regimul totalitar de îngrădire a liberei circulații.

Precizează că interpretarea teleologică a prevederilor art. 2 lit b, duce la concluzia că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al securității, persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice.

În consecință, subliniază reclamantul dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, rezultă că ne aflăm în situația denunțării unei conduite potrivnice regimului comunist.

Pentru motivele anterior menționate, reclamantul a apreciat că prima condiție impusă de legiuitor pentru reținerea calității de colaborator al Securității prin furnizare de informații este îndeplinită. A solicitat a se constata că și cea de-a doua condiție este asigurată, întrucât, pe de o parte, pentru că nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conștient, având reprezentarea clară a faptului că o relatare ca cea prezentată anterior nu putea rămâne fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanei denunțate vor fi luate măsuri de împiedicare a plecării în străinătate (încălcarea dreptului la liberă circulație) și, prin urmare, a vizat această consecință. În concluzie, apreciază reclamantul că informațiile furnizate de Ungur Horia Adrian au îngăduit dreptul la viața privată prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice și dreptul la liberă circulație revăzut de art. 12 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice.

În drept, reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art.3 lit. z, art. 2 lit. b), art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1 ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea 293/2008, coroborate cu art. 31 alin. 2 și art. 35 alin. 5 lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S., adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe dispozițiile articolului 194 al Codului de Procedură Civilă.

1.2. Hotărârrea pronunțată în cauză

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr. 4828 din 8 decembrie 2017, a respins acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâtul Ungur Horia Adrian, ca nefondată.

1.3. Calea de atac exercitată și motivele de recurs înfățișate

Împotriva acestei hotărâri a promovat recurs reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în condițiile art. 493 Cod procedură civilă.

Invocând ca temei de drept al demersului său procesual prevederile art. 488 pct. 6 și pct.8 Cod procedură civilă, a solicitat, admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, rejudecând cauza, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

În esență, prin motivele de recurs dezvoltate, în contextul reiterării succinte a situației de fapt generatoare a prezentului litigiu, în susținerea motivelor de nelegalitate, recurentul a făcut trimitere la normele de drept prevăzute de art. art. 2

lit. b din OUG nr. 24/2008, susținând, în esență, următoarele critici în raport cu sentința atacată:

- sentința primei instanțe cuprinde motive contradictorii, situație care atrage incidența motivului de nelegalitate prevăzut de articolul 488 alineatul 1 punctul 6 Cod procedură civilă;

- este evident că, pe de o parte, sentința atacată a arătat că nu poate avea relevanță în cauză împrejurarea că intimatul a fost, la rândul său, urmărit de Securitate, iar, pe de altă parte, aceeași sentință reține această împrejurare în favoarea intimatului-pârât;

- prima instanță a respins acțiunea, încălcând și aplicând greșit prevederile art. 2 lit. b) din O.U.G. tir. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008;

- denunțarea unei persoane care intenționa să plece din țară, adusă la cunoștința securității, producea efecte asupra persoanei denunțate;

- denunțarea către Securitate a unor informații care ar fi putut dăuna altei persoane nu poate fi scuzată sau explicată prin împrejurarea că autorului denunțului i s-a cerut să dea dovadă de patriotism;

- constatările primei instanțe vin în contracție cu practica judecătorească amplă și unitară creată cu privire la acest aspect;

- interpretarea dată acestor prevederi de drept material în considerentele sentinței atacate este, în opinia recurentului, eronată, atrăgând incidența motivului de nelegalitate prevăzut de articolul 488 alin. 1 punctul 8 din Codul de procedură civilă;

- prima instanță a reținut, în favoarea intimatului-pârât că acesta ar fi fost „determinat să dea declarații”, fapt ce ar rezulta, potrivit primei instanțe, din împrejurarea că un ofițer de Securitate a consemnat, referindu-se la intimat „Și, întrucât a uzat mereu de faptul că este un mare patriot, i-am cerut să-mi dovedească acest lucru”.

1.4. Apărările formulate în cauză

Intimatul-pârât Ungur Horia Adrian a formulat întâmpinare, în termen de 30 de zile de la data comunicării cererii de recurs, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat cu consecința menținerii ca temeinică și legală a sentinței atacate.

În esență, a susținut că, raportat la faptul că materialul probator administrat în cauză, relevă faptul că în speță nu sunt îndeplinite cerințele legale privind îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În subsidiar, a reiterat și apărarea în sensul că informațiile furnizate nu au denunțat acțiuni sau atitudini potrivnice regimului și nu au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor.

1.5. Procedura în fața instanței de recurs

Prin rezoluția completului investit cu soluționarea dosarului din data de 19 noiembrie 2018, a fost fixat termen de judecată pe fond a recursului la data de 18 martie 2020 și ulterior la data de 22 iulie 2020, constatându-se că nu mai subzistă

motivele care au determinat fixarea termenului de judecată pentru examinarea recursului, prin prisma exigențelor dispozițiilor art. 493 alin. (5) – (7) din Codul de procedură civilă, față de Hotărârea Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 106 din 20 septembrie 2018, prin care s-a luat act de Hotărârea Plenului Judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor reglementată prin dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal.

În faza procesuală a recursului nu au fost administrate probe noi.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate de recurent, a apărărilor expuse în întâmpine, Înalta Curte, reverificând probatoriul administrat față de conținutul prevederilor legale aplicabile, apreciază că recursul este fondat prin prisma motivului prevăzut în art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, impunându-se reformarea sentinței, pentru considerentele care urmează.

Recurentul a invocat prevederile art. 488 alin. 1pct. pct. 6 teza a doua din Codul procedură civilă.

Astfel, potrivit motivului prevăzut la pct. 6 al art. 488 alin. 1 din Noul Cod procedură civilă, casarea unei hotărâri se poate cere atunci când „*hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei*”.

Într-adevăr, potrivit art. 425 alin. 1 lit. b) Cod procedură civilă, hotărârea va cuprinde considerentele în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Privit în corelare și cu dispozițiile mai-sus menționate, acest motiv de recurs impune cerința ca hotărârea judecătorească să cuprindă „expunerea situației de fapt reținute de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”.

Recurentul-reclamant a considerat că este contradictorie motivarea hotărârii expusă în susținerea concluziei că nu erau incidente prevederile tezei a doua a art.2 din OUG nr.24/2008.

În realitate, raționamentul judecătorului a fost în sensul că, verificând ipoteza prevăzută de art. art. 2 lit. b, teza II din OUG 24/2008, se constată că pârâtul nu se află în situația de excludere a calității de colaborator.

Dar, din actele depuse de către reclamant la dosarul cauzei instanța reține că pârâtul la rândul său era urmărit de organele de Securitate.

Or, acest raționament nu este contradictoriu și, chiar dacă modul de apreciere de către instanța de fond a probatoriului administrat și argumentarea îl nemulțumesc pe

recurentul reclamant, acest fapt nu este de natură să atragă incidența motivului de recurs invocat.

În schimb, Înalta Curte apreciază că acele critici ale recurentului vizând pretinsa încălcare sau greșita aplicare de către instanța de fond a normelor de drept material (art.488 alin. (1) pct.8 Cod procedură civilă), astfel cum au fost formulate sunt întemeiate.

Recurentul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a investit instanța de contencios administrativ competentă, în temeiul art. 11 alin.(3) din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, cu o acțiune având ca obiect constatarea calității de colaborator al Securității a intimatului pârât Ungur Horia Adrian.

Verificările au fost efectuate din oficiu de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din decembrie 1989 în temeiul art. 3 lit.z) coroborat cu art. 5 alin.(1) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008, ca urmare a faptului că Ungur Horia Adrian are calitatea de deținător al titlului de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.

Examinând documentația prezentată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în sprijinul acțiunii judiciare, prima instanță a ajuns la concluzia că în cazul pârâtului Ungur Horia Adrian nu sunt îndeplinite condițiile impuse de art.2 lit.b) din O.U.G. nr. 24/2008 pentru constatarea calității de colaborator al Securității.

Această concluzie nu este împărtășită de instanța de recurs, întrucât în privința informației vizate de motivele de recurs aceste condiții sunt îndeplinite.

Astfel, norma legală indicată stabilește că este colaborator al Securității *„persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar”*.

Verificând în concret nota informativă din data de 4 septembrie 1987, întocmită și semnată olograf de intimat (filele 31-33, dosar fond), prin care sursa „Avarul” (adică Ungur Horia Adrian) a furnizat informația în discuție, Înalta Curte reține din cuprinsul acesteia:

„din simț patriotic vă informez, că numitul I.G., așteaptă aprobarea plecării definitive din țară prin căsătorie cu cetățeană R.F.G. contra sumei de 100.000 lei”. După ajungerea în R.F.G., potrivit înțelegerii lor, vor divorța”.

Din mențiunile efectuate de ofițerul de Securitate pe nota respectivă, mai rezultă că „și, întrucât a uzat mereu de faptul că e mare patriot, i-am cerut să-mi dovedească acest lucru. Drept urmare, a doua zi s-a prezentat la mine cu trei note, toate la adresa lui G.I.”

Din fragmentele redactate anterior rezultă întrunirea ambelor condiții impuse de art. 2 lit.b), precitat.

Mai întâi, furnizarea unei informații referitoare la o persoană individualizată cu nume, loc de muncă, persoană care, reprezenta un denunț privitor la un act de sfidare a regimului.

Informația examinată „viza încălcarea unor drepturi fundamentale” fiind aptă prin ea însăși să conducă cel puțin la încălcarea dreptului la viață privată, prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice și de art.12 de Declarația Universală a Drepturilor Omului, prin aceea că regimul politic comunist era tentat să caute și să obțină noi informații despre persoana vizată, fără acordul acesteia.

Înalta Curte reține că pentru constatarea calității de colaborator al Securității este suficientă decelarea unei singure informații care să întrunească elementele impuse de art. 2 lit.b) din O.U.G. nr. 24/2008, iar informația analizată în considerentele acestei decizii este de natură a conduce la casarea soluției Curții de apel.

Referitor la incidența prevederilor art. 2 lit. b) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008, Înalta Curte reține că instanța de fond s-a raportat la împrejurarea că intimatul pârât ar fi furnizat informațiile despre numitul G.I. în cadrul unei anchete.

Potrivit dispozițiilor art. 2 lit. b) teza a II-a din OUG nr. 24/2008, ”persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procese-verbale de interogatoriu sau de confruntare date în timpul anchetei sau procesului, în stare de libertate, de reținere sau de arest, pentru motivele politice privind cauza pentru care a fost cercetată, fie judecată sau condamnată, nu este considerată colaborator al Securității”.

Aceste dispoziții legale reglementează o situație de excepție, fiind de strictă interpretare și aplicare, deci impunând îndeplinirea cumulativă a tuturor condițiilor prevăzute de legiuitor pentru a fi împiedicată reținerea calității de colaborator al Securității.

Astfel, instanța de fond a reținut că faptul declarat de către intimatul-pârât constând în intenția numitului G.I. de a părăsi țara nu constituie în sine o atitudine potrivnică regimului comunist așa cum pretinde reclamantul.

Apărarea subsidiară a intimatului pârât în sensul că informațiile furnizate nu au denunțat acțiuni sau atitudini potrivnice regimului și nu au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor menționate în notele informative urmează, deci, a fi înlăturată.

Contrar celor reținute de prima instanță, însă, Înalta Curte, constată pe de o parte, că nu poate fi primită nici apărarea intimatului pârât, în sensul că informațiile

nu au fost oferite benevol, întrucât însuși pârâtul a fost urmărit de către organele de securitate, întocmindu-se dosarul fond informativ nr. I 757, depus în copie la dosar.

Pe de altă parte, niciun document din dosarul intimatului nu relevă faptul că acesta ar fi semnat nota olografă sub presiune și amenințare.

Niciun fel de consecințe inerente unei anchetări pentru motive politice asupra intimatului pârât nu rezultă din declarația martorului audiat sau înscrisurile din dosar, neexistând motive pentru ca instanța să facă legătura între aceste delațiuni și actele de cercetare referitoare la persoana intimatului însuși.

Dimpotrivă, folosirea numelui conspirativ în notele informative constituie în mod evident o măsură de protecție a acestuia și a caracterului clandestin al furnizării informațiilor.

Chiar dacă s-ar considera dovedită existența unei anchete legate de încercarea intimatului pârât, în mod evident nu este îndeplinită ultima cerință prevăzută de textul legal, aceea ca informațiile furnizate să nu se îndepărteze de motivul respectivei anchete.

Rezultă, deci, mai presus de orice îndoială activitatea de colaborator, independentă de existența sau nu - la un moment dat - a unei investigații cu privire la intimatul însuși.

De altfel, excepția instituită de legiuitor ocrotește doar persoana care-a furnizat *informații* - cuprinse în declarații date ca persoană anchetată, în procesele verbale de interogatoriu sau de confruntare întocmite în timpul anchetei motivate politic - *dacă aceste informații privesc cauza pentru care era cercetată.*

Or, în calitate de sursă a Securității, căreia i s-a atribuit numele conspirativ "Avarul", intimatul pârât Ungur Horia Adrian a furnizat informații privindu-l pe colegul său de breaslă, iar informațiile furnizate de intimat referitoare la intenția de evaziune din țară nu au nicio legătură cu motivele pentru care au determinat urmărirea sa, așa cum este redat în notă.

III. Soluția instanței de recurs și temeiul juridic al acesteia

În temeiul dispozițiilor art.20 din Legea nr.554/2004 coroborate cu art. 496 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va admite recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, va casa sentința recurată, în sensul că va admite acțiunea reclamantului, va constata calitatea pârâtului Ungur Horia Adrian, născut la data de 02.03. 1946, în Someș Odorhei, județul Cluj, fiul lui Emilian și Elena, domiciliat în municipiul Satu- Mare,, județul Satu –Mare, de colaborator al Securității.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva Sentinței civile nr. 4838 din 8 decembrie 2017 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată.

Admite acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Constată calitatea pârâtului Ungur Horia Adrian, născut la data de 02.03. 1946, în Someș Odorhei, județul Cluj, fiul lui Emilian și Elena, domiciliat în municipiul Satu- Mare, , județul Satu –Mare, de colaborator al Securității.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 iulie 2020.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

E. A. Hancaș

V. Năstasie

C. Hîncu

Magistrat-asistent,

S. M. Savu

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul aflat
în dosarul acestei instanțe Nr. 4838/2017
se legalizează de noi.

S-a anulat chitanța/foaia de vărsământ Nr. /
..... în sumă de lei

Red/ tehored/ S.M.S./ 2 ex.

Data : 29 decembrie 2020

Judecător fond -Judecătore Mihaela Răcnea